

La troballa del doctor Asuero

pel

Dr. L. THOMASA DE SUBIRA

CREIEM que el primer sorprès als efectes de reabilitació orgànica i sensitiva immediata a l'actuació sobre el trigemi, ha estat l'afortunat metge de Sant Sebastià. Fou per a ell una veritable troballa, de la qual devia restar-ne bocabadat, a l'operar, segons sembla, un malalt per a guarir-lo d'una afecció nasal i contemplar extàtic, com per art d'encantament, s'operava el restabliment funcional de les cames, que el pacient temps ha tenia taupes.

No fou un efecte isolat; molts d'altres malalts parèsics, neurítics i reumàtics, amb l'impròpiament dit mètode del doctor Asuero, han viscut un moment d'intensa emoció; el seu esperit s'ha vist fortament sacsejat pel seu retorn a la vida privilegiada dels mortals hàbils, i han copsat, de sobte la realitat d'un somni que ja es perdia en la llunyania de l'estoica situació moral d'una fatal resignació.

D'altres, menys vençuts, han trobat plaent alleujament a les seves molèsties subjectives i el públic ha palesat ésser un excel·lent element receptiu a la reflexoteràpia. Ell ha estat, al nostre entendre, el millor cas del doctor Asuero; tant, que estariem temptats de creure que la vida dinàmica de l'home no és altra cosa que un conjunt d'actes reflexos, sinó acceptéssim la facultat reflexiva intrínseca a una franja escollida de la societat, capaç d'elaborar, amb el copsament de les percepcions externes, el sentit real de les coses.

És indubtable que, en aquest cas, aquesta facultat ha fallat en la gran massa del poble convivent. El reflex bullicios de les multituds, davant la visió de l'invàlid que grimpa escales amunt deixant amb triomfal displicència la carcassa dels seus puntals; del sord que sent filtrar-se pels seus tímpan la veu melodiosa dels seus cars familiars, i de l'orb que ferit per la llum del cel, veu tancat el seu parèntesi de nit eterna, s'ha manifestat amb

una impremeditació bullanguera, tan punible com l'acte inconscient d'un obcecant, d'un gelós o d'un fanàtic.

Tan punible és la intemperància delictiva dels uns com la dels que pertorben amb les seves explosions d'entusiasme histèric, la serena reflexió amb què ha de comportar-se un malalt en prestar-se a ésser element d'experimentació davant d'un mètode nou no controlat per la ciència, adés en les seves indicacions com en els seus efectes. Amb llur vehemència morbosa, esquinquen impudicament el vel de respecte que guarda inaccessibles a la curiositat dels profans, les proves de consistència a què ha de sotmetre's tota innovació científica.

Res ha guanyat el prestigi científic de la Medicina, llançant al carrer una qüestió no sancionada, encara, per l'autoritat suprema dels organismes competents. I d'aquesta davallada, no culpem al públic anònim. Aquesta qüestió restà ja de bon principi desfocada per obra i gràcia dels pseudo-dirigents de l'opinió pública, i amb més greu responsabilitat, pels col·legues que desobeïren l'assenyat consell del Col·legi oficial de Metges, cobejosos d'una baixa passió de mercader, i llastimosament, per manca de tàctica del propi Dr. Asuero. La seva actuació en el cas present, té els seus punts vulnerables en mig de la seva aurèola d'home predestinat. Un deure de disciplina professional l'obliga a ésser lleial amb l'autoritat suprema dels nostres organismes dirigents, posant la seva descoberta sota els judicis contradictoris per avalar-ne la seva consistència.

A més, el buit de què van precedits els casos tractats és desolador i molt impropri dels principis d'ètica professional que ha de tenir un metge abans d'afirmar un fet i establir un tractament que avui per avui té més d'empíric que de científic.

En què es recolzen els diagnòstics dels malalts tractats? On són les històries clíniques? La ma-